

ולנטין פיינברג

שמחות בגידה

קומדיה במערכה אחת

Contacts:

Valentin Krasnogorov

<http://krasnogorov.com/>

tel. +7-951-689-3-689 (972) 53-527-4146, (972) 53-527-4142

e-mail: valentin.krasnogorov@gmail.com

הנפשות

הוא

היא

חדר רגיל בדירה רגילה. על יד מיטה רחבה כפולה טלפון. הוא צועד
 עצבני הנה והנה, בהסתכלו מפעם לפעם על השעון. נראה כמחכה
 למישהו. צלצול בדלת. היא נכנסת ביעף. היא במעיל, תיק גדול בידיה.

הוא. (נעלב, אבל יחד עם זאת בשמחה.) סוף-סוף!

נשיקה ארוכה.

אני כבר התייאשתי.

היא. גם אני כמעט התייאשתי. בקושי התחמקתי.

הוא. מדוע את נושמת ונושפת כך?

היא. רצתי כל הדרך. הרי יש לנו רק מעט זמן. (רוצה לחבק אותו.)

הוא. (מצטדד.) נעלת את הדלת?

היא. לא. שכחתי.

הוא. חכי רגע, אנעל. (נועל את הדלת, חוזר ורוצה לחבק אותה.)

היא. (מצטדדת.) פגשתי גבר על המדרגות. הוא התבונן בי כך, שרציתי שהאדמה תבלע אותי.

הוא. (מואג.) איזה גבר? איש זקן עם מקל, בחליפה אפורה?

היא. לא. בלי מקל, בסוודר.

הוא. הוא ראה, כי נכנסת לדירה?

היא. לא. העמדתי פנים, שאני עולה לקומה שלמעלה.

הוא. (נרגע.) אז לא נורא. (רוצה לחבק אותה.)

היא. (מצטדדת.) נדמה לי שהכיר אותי.

הוא. למה את חושבת ככה?

היא. בעלי אמר שבשכונה הזאת גר חבר לעבודה שלו.

הוא. בשכונה הזאת גרים עשרת אלפים איש.

היא. וכולם יכולים להכיר אותי.

הוא. את זוכרת את הפנים של החבר לעבודה ההוא?

היא. כן.

הוא. זה היה הוא?

היא. לא.

הוא. אז למה את דואגת?

היא. מה אם זה היה חבר לעבודה אחר? שמכיר אותי ואני לא מכירה אותו?

הוא. אם כך, את צריכה לפחד מכל הגברים. וגם מהנשים.

היא. ואני באמת מפחדת.

הוא. בסופו של הדבר, לעלות לבד במדרגות זה לא פשע.

היא. קל לך לדבר.

הוא. במקרה הגרוע תגידי שהיית אצל תופרת.

היא. טוב. אתחמק איך, שהוא.

הוא. (מושך אותה אליו.) נרגעת?

נשיקה ארוכה.

היא. (נרתעת לפתע תוך קפיצה.) האם אפשר ככה?

הוא. במה העניין?

היא. אתה אפילו לא הורדת את הווילון!

הוא. אז מה?

היא. אנחנו עומדים ממש על יד החלון.

הוא. הוא פונה לצד שאין בו דבר, ואנחנו גרים בקומה השישית.

היא. לא משנה. אני מרגישה, שכולם רואים אותנו.

הוא. (מוריד את הווילון ומחבק אותה.) עכשיו את מרגישה?

היא. לא.

הוא. (מצטדד.) אולי תפשטי סוף-סוף את המעיל?

היא. לא, יקירי. אני רק לדקה אחת.

הוא. למה לדקה? הרי רצינו לבלות יחד שעה שלימה.

היא. הנסיבות השתנו.

הוא. שוב? חיכיתי כל כך לפגישה שלנו.

היא. גם אני.

הוא מחבק אותה. היא נענית לחיבוקים, אבל לפתע דוחפת אותו
נפחדת.

קנית את הבשר?

הוא. קניתי.

היא. ותפוחי אדמה?

הוא. כן.

היא. (נרגעה.) חששתי, ששכחת.

הוא. לא, לא שכחתי. מוטב שנשים את הכול בתיק שלך שלא יישאר כאן.

הוא לוקח מהמקרר שקיות.

היא. כמה זה עולה? אני מתכוונת, אם חמותי תשאל.

הוא. עשרים וארבעה ושלושים.

היא. תודה.

היא נותנת לו כסף. הוא נותן לה עודף. הם שמים את השקיות בתיק
שלה.

הוא. אולי את בכל זאת תפשטי את המעיל?

היא. לא כדאי, אהובי. הרי אני רק לדקה אחת.

הוא. מתי את צריכה לצאת?

היא. נעריך ביחד. נניח, שעשרים דקות קניתי את הבשר ועוד עשרים דקות - תפוחי אדמה.

סך הכול ארבעים דקות. תחסיר מזה את הדרך אליך ובחזרה, ומה נשאר? כלום.

הוא. אני לא מבין לאן את ממהרת.

היא. לבשל.

הוא. אבל קודם בישלה חמותך.

היא. ועכשיו אני.

הוא. מדוע?

היא. כדי שבעלי לא ירגיש שאני מתייחסת אליו יותר רע.

הוא. חשבת, שלקחת יום חופש כדי להיפגש אתי ולא להכין ארוחות לבעלך.

היא. גם אני חשבת ככה, אבל מחמותי אי-אפשר לברוח לשעה ארוכה. היא חשדנית נורא.

הוא. ובעלך?

היא. בעלי גם כן. אתמול קמתי, לקחתי את הארנק, והוא הסתכל בי ככה ואמר: «לחנות?»
הכול אצלי בפנים נקרע.

הוא. ולאן הלכת באמת?

היא. דווקא לחנות. (לוקחת את התיק שלה.) נו, עלי ללכת.

הוא. היית יכולה לבשל בערב.

היא. בערב אני הולכת עם בעלי לכדורגל.

הוא. לכדורגל? את? למה?

היא. כדי שהוא לא יחשוד שום דבר.

הוא. מוטב שהיית עושה עצמך שאת הולכת לחברה.

היא. עתה אני לא מבקרת חברות.

הוא. למה?

היא. כדי שהוא לא יחשוד שום דבר. אני משתדלת עכשיו להיות בסדר.

הוא. (לא מביט בה.) מה עוד את עושה כדי שהוא לא יחשוד שום דבר?

היא. אתה מקנא או מה?

הוא. לא. אני פשוט לא רוצה לדבר על בעלך.

היא. אז תמצא נושא אחר.

הוא. איזה?

היא. קודם דיברנו על מוסיקה, על פיוט...

הוא. אגב, קניתי לך ספר שירים חדש. קחי. (נותן לה ספר.)

היא. הוי, תודה! (מהססת ומחזירה את הספר.) לא. אסור. הוא ישאל, מאין.

הוא. תגידי שמחברה.

היא. היא יכולה לגלות אגב פטפוט.

הוא. (זורק את הספר.) הנה דיברנו על הפיוט.

היא. אל תכעס.

הוא. אני לא כועס. אבל בכל זאת חבל שאנחנו ביחד לא קוראים שום דבר, לא יוצאים
לשום מקום...

היא. אתה חושב שגם לי לא חבל? (אחרי שתיקה קצרה.) אתה יודע מה? נלך לקולנוע!

הוא. מתי? ואיך?

היא. פשוט מאוד. נקנה כרטיסים לאותה הצגה. רק, כמובן, למקומות שונים. אני אלך עם בעלי ואתה - עם אשתך. ונחשוב שאנחנו ביחד. טוב?

הוא. טוב.

היא. תחבק אותי.

הוא. תפשטי קודם את המעיל הארוך הזה.

היא. הרי אני רק לדקה אחת.

הוא. אני לא רוצה לחבק אותך דקה אחת. לא בשביל זה נעלמתי מהעבודה לחצי יום.

היא. (רעיון נפלא צץ במוחה.) תשמע, יש לך כרוב?

הוא. כרוב? אין לי מושג. נדמה לי שיש אחד.

היא. אם תיתן לי אותו, אגיד לחמותי, שנסעתי בגלל הכרוב לשוק. אז תהיה לנו עוד חצי שעה. מה אתה חושב על זה?

הוא. מצוין! (מוציא מהמקרר כרוב, אבל לפתע נעצר.) אני לא יכול לתת לך את הכרוב.

היא. למה?

הוא. מה אני אגיד לאשתי? לא הייתי בבית והכרוב נעלם.

היא. (מהרהרת.) אז... אז אספר לחמותי שהבשר בחנות שלנו היה לא טוב והייתי צריכה ללכת לחנות אחרת. כך נרוויח לפחות רבע שעה.

הוא. (עיניו מאירות.) זה דבר אחר. (מחבק אותה.)

היא. (לוחשת.) בוריה, אהובי...

הוא. (מצטדד.) אני לא בוריה, אלא טוליה.

היא. אני יודע. אבל יותר טוב שאקרא לך בוריה.

הוא. למה?

היא. תראה... אני מפחדת נורא לטעות בדברי ולקרוא לו טוליה. ואז יחיה הסוף.

הוא. «הסוף»... אל תגזימי.

היא. ואם תהיה בוריה גם אתה, לא אערבב אתכם לעולם. נדברנו?

הוא. נו, אם את כל כך רוצה...

היא. תודה, טוליה.

הוא. (מדגיש.) בוריה.

היא. הו, כן, בוריה. לא נעלבתי?

הוא. (יבש.) לא.

היא. אז תחבק אותי יותר חזק. (לוחשת עם עיניה עצומות.) בוריה, בורילה, ברוך, ברבור ,
ברווז, בור-שומן...

הוא. (מצטדד.) על מי את חושבת עכשיו - עליו או עלי?

היא. (פוקחת את עיניה.) כמוכן עליך. אני פשוט מתרגלת לשם החדש שלך.
הוא. לא נראית כזאת.

היא. אל תקנא. העיקר שטוב לי עכשיו.

הוא. אבל לי לא טוב.

היא. מדוע?

הוא. מפני שאני רוצה לחבק אותך ולא את המעיל שלך.

היא. למה לא אמרת לי קודם? שכחתי עליו לגמרי. (פושטת את המעיל.)
הוא. (מחבק אותה.) סוף-סוף.

היא. (בחום.) בוריה, אהובי! אהובי שלי!

הוא. דברי בשקט, למטה שומעים הכול.

היא. (בלחש.) טוב, אהיה שקטה. (בשקט-שקט.) אתה אוהב אותי?
הוא. מה?

היא. (קצת יותר רם.) אני שואלת - אתה אוהב אותי?
הוא. כן.

החיבוקים שרק התחילו, חדלים עם צלצול טלפון חריף.

אלוהים אדירים!

צלצולים.

הוא. לעזאזל!

הטלפון ממשיך לצלצל.

מה את חושבת, להרים את השפופרת או לא?

היא. אל תרים. מה יקרה אם זו אשתך?

צלצולים.

הוא. מצד אחר, ביקשתי את החברים להזהיר, אם הבוס ירגיש בהעדרי.

בהיסוס מושיט את ידו לטלפון.

היא. אבל אם זו אשתך?

הם מסתכלים כמו מכושפים בטלפון. צלצולים מפסיקים.

הוא. נגמר.

היא. תודה לאל. (שוב מחבקת אותו).

הוא. (לא שם לב אליה.) זאת לא הייתה אשתי.

היא. אתה חושב?

הוא. הרי היא לא יודעת שאני בבית.

היא. יכול להיות, היא קודם טלפנה לך לעבודה.

הוא. היו עונים לה שיצאתי לדקה אחת.

היא. (מחבקת אותו.) תפסיק לחשוב על זה.

הוא. (בדאגה.) מי זה יכול להיות?

היא. (בלתי סבלנית.) נו, תחבק כבר אותי!

הוא. חכי. (מטלפן.) מישהו? זה אני. חיפש אותי מישהו? אתה לא טלפנת לי עכשיו? טוב.

בואי. (מוריד את השפופרת ומתחיל להתפשט. בינתיים היא לובשת את המעיל. סוף-סוף הוא

שם לב אליה.) לאן את?

היא. עלי ללכת, יקירי.

הוא. חכי לפחות שתי דקות!

היא. אני לא יכולה.

הוא. אפילו לא קבענו את הפגישה הבאה.

היא. מחר לא אוכל. מחרתיים גם כן.

הוא. אולי ביום רביעי אחרי העבודה?

היא. אחרי העבודה אני לוקחת את הילד מהגן. יותר טוב ביום שישי.

הוא. ביום שישי אני לא אוכל. צריך לצאת עם אשתי לביקור. (מוציא מהכיס יומן.) בשבילי

יותר מתאים שבת.

היא. בימי חופש אני לא יוצאת עכשיו מהבית.

הוא. כדי שבעלך לא ירגיש שום דבר?

היא. אין לי פנאי לצחוק.

הוא. גם לי.

- היא.** (מוציאה מהתיק שלה יומן.) מה יש לך בשבוע הבא?
- הוא.** (מסתכל ביומן שלו.) אי-אפשר. הרבה עבודה.
- היא.** עד מתי?
- הוא.** עד סוף החודש.
- היא.** (מסתכלת ביומן שלה.) בתחילת החודש הבא אני מקבלת אורחים.
- הוא.** עד מתי?
- היא.** עד עשרה בחודש.
- הוא.** (מסתכל ביומן שלו.) זה יום ראשון?
- היא.** כן.
- הוא.** ביום שלישי מתחילה לי נסיעה בתפקיד.
- היא.** עד מתי?
- הוא.** עד סוף החודש.
- היא.** שוב?
- הוא.** שוב. (מסתכל ביומן שלו.) אולי ננסה להיפגש ביום שני?
- היא.** (עם היומן.) באחד עשר בחודש הבא?
- הוא.** כן.
- היא.** כל כך הרבה זמן מראש, אני לא יודעת.
- הוא.** פשוט אין לנו יום אחר. לפחות לחצי שעה.
- היא.** איפה?
- הוא.** לי נוח בבית-המרקחת.
- היא.** שם יותר מדי אנשים.
- הוא.** אז בספריה.
- היא.** שם ריק מדי. כולם יראו.
- הוא.** אולי בפארק?
- היא.** רחוק מדי, ולא יהיה לנו זמן. גם קר מאוד עכשיו.
- הוא.** אז נשב פשוט באוטובוס כלשהו וניסע עד הסוף וחזור.
- היא.** כדי שכל העיר תראה אותנו?
- הוא.** מה את מציעה?
- היא.** (מהרהרת.) טוב. באוטובוס. אבל אל תדבר אתי, אל תשב על-ידי ותסתכל לצד אחר.

הוא. בסדר.

היא. (רושמת ביומן.) באחד-עשר לחודש, בשתיים עשרה בצהריים, באוטובוס שלוש עשרה.

הוא. חכי. באחד עשר אני לא אוכל.

היא. אתה בעצמך הצעת.

הוא. כן, אבל שכחתי שלאשתי יש יום הולדת.

היא. הרי חגגתם אותו בחודש שעבר.

הוא. זה לא היה שלה, אלא של הילד.

היא. לך יש חגי משפחה כל שבוע.

הוא. אל תגזימי.

היא. האם לא תוכל להמציא סיבה לצאת?

הוא. (מהרהר.) תשמעי. אולי את יודעת במקרה לספר?

היא. לא.

הוא. חבל. אז הייתי יכול להגיד שאני הולך למספרה.

היא. ואילו ידעתי, איפה הייתי מספרת אותך? בפארק? באוטובוס?

הוא. אל תכעסי.

היא. אני לא כועסת.

הוא. יותר טוב אם אטלפן לך בעוד יום-יומיים, ואז נקבע את הפגישה.

היא. אסור לטלפן אלי. הרי אתה יודע.

הוא. אני מתכוון, לעבודה.

היא. אתה משוגע? כל המשרד יידע שקול של גבר מטלפן אלי.

הוא. אז מה?

היא. יודיעו.

הוא. בשביל מה להם?

היא. אתה לא יודע בני-אדם.

הוא. אם את רוצה, אטלפן בקול נשי.

היא. תשמע, טוליה...

הוא. בוריה. אני עכשיו בוריה.

היא. הו, כן, בוריה. סליחה. אתה רואה, - אני טועה בקלות רבה כל כך.

הוא. מה רצית לאומר?

היא. שלא תוכל לדבר בקול נשי.

הוא. אם יהיה צורך - אוכל. (בקול-נשים.) "בבקשה, האם אפשר לדבר עם..." (בקול רגיל.)
 נו, איך היה?

היא. (נאנחת.) יותר טוב אם אני אטלפן אליך לעבודה. אבל, לאומר את האמת, קשה לי
 לטלפן...

הוא. ואותי קשה לתפוס.

היא. אם כן, אפשר להשאיר לך הודעה?

היא. כן. אבל יותר טוב אם משהו על עבודה.

היא. בסדר. אבל לשם ביטחון נזיז את הזמן ליממה ושעתיים.

הוא. לא תפסתי.

היא. נו, אם אגיד "תודיעו לו שהישיבה תתקיים מחר בשלוש", אז למעשה ניפגש מחרתיים
 בחמש.

הוא. (מנסה להבין.) מחר בחמש...שלוש...שעתיים...מחרתיים... אני חושב, שיהיה יותר
 פשוט אם אכתוב לך לדואר שמור.

היא. רק לא לדואר שלנו.

הוא. אז לדואר הראשי?

היא. הוא רחוק מביתי.

הוא. (מסתכל בשעון.) סליחה, אבל עלי לרוץ למשרדי.

היא. אבל עוד לא קבענו את הפגישה.

הוא. אז אטלפן על כל צרה שלא הביא. (מטלפן. בקול נשי.) בבקשה, האם אפשר לדבר עם

מישה... מישה? מה נשמע שם? הכול בסדר? אתה לא מכיר אותי? הרי זה אני -

בוריה. (נוכר לפתע. בקול רגיל.) לעזאזל!... זה אני, טוליה... לא, לא שתיתי ולא מלגלג.

אסביר אחר-כך... מה?! הבוס מחפש אותי? מרעיש עולמות? אני רץ מיד. (מוריד את

השפופרת. בקול טרגי.) זה הסוף.

היא. מה קרה?

הוא. הבוס רוצה לפטר אותי בגלל חיסור מהעבודה.

היא. יסתדר.

הוא. לך קל לדבר.

היא. אל תיכנס לפאניקה.

הוא. הבוס כבר מזמן כועס עלי. הוא רק מחפש תירוץ כלשהו.

היא. טוב, אני בורחת.

הוא. נצא ביחד.

היא. ביחד אסור. יכולים לראות אותנו.

הוא. נכון. לכי הראשונה.

היא. (לוקחת את התיק.) נשק אותי לפרידה.

הוא. (מנשק אותה במהירות.) להתראות. לכי.

היא. קשה לנו, נכון?

הוא. לעומת זאת, אנחנו לא משתעממים.

היא. בשבילי הפגישות שלנו הן השמחה היחידה בחיים. ובשבילך?

הוא. גם בשבילי.

היא. אתה אוהב אותי?

הוא. (בקוצר-רוח.) אוהב. לכי— לכי.

צלצול בדלת. הם קופאים בפחד.

היא. (בלחש.) מי זה יכול להיות?

הוא. מאין אני יודע?

היא. אני כולי רועדת.

הוא. אל תפחדי. יצלצלו פעם-פעמיים וילכו.

צלצול חוזר.

היא. אני נורא מפחדת.

הוא. שקט! (חיזור.) לדעתי, מנסים לפתוח את הדלת. את שומעת?

שתיקה מתוחה.

היא. הסתכל בעיניתי— אבל בזהירות.

הוא מתגנב על בהונות הרגליים לדלת וחוזר עם פנים הפוכים.

נו?

הוא. (בחוסר-תיקווה.) אשתי.

היא. אתה בטוח?

הוא. (מושך בכתפיו.) אני לא יודע. חושך על המדרגות.

היא. (מכסה את פניה בידיים.) זה חלום-בלהות. (נבהלת.) היא יכולה לחדיר לכאן?

הוא. לא, יש בריח. אבל... מי יודע?

צלצול.

היא. אני לא יכולה יותר.

הוא. צריך לחכות קצת. אולי היא תצא.

היא. אני לא יכולה לחכות. הייתי צריכה מזמן להיות בבית.

הוא. ואני - בעבודה.

היא. בעלי יהרוג אותי.

הוא. הבוס יזרוק אותי.

היא. היא צריכה להיות עכשיו בעבודה. למה היא רצה הנה?

הוא. אני לא יודע. יכול להיות, ששכחה משהו או אולי היא חולה.

היא. רציתי ללכת כבר מזמן, אבל אתה בלי הפסקה "חכי" ו"חכי". חיכינו ותראה מה קרה.

הוא. אני זירזתי אותך ואת התחלת פתאום לצפצף בלי הפסקה.

היא. אני?! אני בכלל לא רציתי לבוא. הייתה לי תחושה מוקדמת.

הוא. את חושבת שאני רציתי להיעלם מהעבודה כשהבוס בכל רגע יכול לחפש אותי?

ידעתי שזה לא ייגמר בטוב.

צלצול.

היא. צריך לפתוח. בסופו של הדבר, שנינו במעילים.

הוא. היה צריך לעשות את זה מיד. מה נגיד לה עכשיו?

היא. בין כה וכה אין לנו יציאה. בשביל מה לדחות?

הוא. אני לא יודע. יכול להיות, שתסתלק בכל זאת?

היא. תבין, אני לא יכולה עוד להישאר פה. חמותי בטח מצלצלת כבר לבעלי...

הוא. חמש שנים! חמש שנים השתוקקתי לתפקיד שלי - כדי בדקה אחת להפסיד את הכול

באופן כל כך טיפשי!

היא. (בתוקף.) פתח! אתה גבר או לא גבר?

הוא. גבר. אני גבר. אבל לא אפתח.

היא. מה אתה מסכן? אמרת בעצמך שהיחסים שלכם כבר רעים לגמרי מזמן.

הוא. גם את חוזרת ואומרת שבעלך ואת זרים לגמרי, אבל רועדת בפניו כעלה נידף.
היא. זה דבר אחר.

הוא. גם אצלי דבר אחר. איך אסתכל בעיני אשתי?

היא. פתאום מתברר שיש לך מצפון.

הוא. תמיד היה לי. אני לא את.

היא. אם אתה מפחד כל כך, אפתח בעצמי. (בתוקף הולכת ליציאה).

הוא. (תופס אותה). עצרי!

היא. (מתפרצת). עזוב אותי!

הוא. (בלחש). שקט!

היא. פחדן, פחדן עלוב!

הוא. יכול להיות, שהחיים שלי מתפספסים עכשיו, ואת חושבת רק על החמות המנוולת שלך.

היא. ואתה מפחד רק מאישה זקנה שממנה מזמן היה צריך להתגרש.

הוא. ה"אישה הזקנה" הזאת היא, ראשית, בחמש שנים יותר צערה ממך, ושנית, פי-עשרים יותר יפה. על-ידה את נראית כמו... כמו שימפנזה מאופרת.

היא. אז למה התחלת לחזר אחרי?

הוא. ראשית, לשם גיוון, שנית, בגלל הטיפשות שלי.

היא. אילו ידעת, כמה אני שונאת אותך!

הוא. לא יותר מאשר אני שונא אותך.

אתנחמא.

היא. נדמה לי, אין צלצולים מזמן.

הוא. לדעתי, שמעתי צעדים על המדרגות.

היא. אולי יצאה? תסתכל שוב בעינית.

הוא מתגנב על בהונות הרגליים לדלת וחוזר בשמחה.

אין שם אף אחד!

היא. איזה אושר! (מטילה עצמה לצווארון). אל תכעס – טוב?

הוא. גם את אל תכעסי.

היא. (לוקחת את התיק שלה). אני רצה.

הוא. באי.

היא. את הפגישה נקבע אחר-כך.

הוא. בסדר.

היא. תפתח.

הם ממהרים ליציאה, אבל צלצול חריף ותקיף עוצר אותם. בייאוש
ובאבדן-עצה הם מסתכלים זה בזה.

סוף